

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **S. H.**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Severní Makedonie
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2020, č. j. MV-151272-5/SO-2020, ve věci
zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 2. 12. 2020 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2020, č. j. MV-151272-5/SO-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“) ze dne 16. 7. 2020, č. j. OAM-1237-43/ZR-2019, jímž byla žalobci podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

(dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a současně mu byla dle ustanovení § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Žalobní body

2. Žalobce uvádí, že Ministerstvo shledalo závažné narušení veřejného pořádku ve třech odsouzeních, ačkoliv v jednom případě bylo odsouzení zhlazeno. Žalovaná potvrdila závěr Ministerstva, že pro účely řízení o zrušení povolení k pobytu není ani zhlazené odsouzení bez významu a vycházela tak ze skutečnosti, že žalobce byl odsouzen ve třech případech. V důsledku změny životních hodnot, která má svůj původ v nově vzniklé rodině, se žalobce v rámci správního řízení snažil prokázat změnu přístupu k životu, avšak žalovaná tuto jeho snahu přisoudila výhradně existenci zkušební doby podmíněného odsouzení, aniž by se fakticky změnou chování žalobce zabývala. S tímto striktním hodnocením žalobce nesouhlasí a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-36. Žalovaná se fakticky nezabývala reálnou hrozbou z narušení veřejného pořádku pobytem žalobce na území České republiky, avšak vycházela ryze formálně z toho, že doposud neuplynula zkušební doba podmíněného odsouzení. Žalovaná tak nevzala v potaz dobu, která uplynula od posledního skutku a snahu žalobce změnit svůj život, čímž zatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce pobývá v České republice od 13 let, má zde pevné rodinné zázemí a v zemi původu se nemá kam vrátit, na čemž nemůže nic změnit ani skutečnost, že tam žije manželka a dítě. Za nepřezkoumatelné žalobce dále považuje hodnocení žalované, že aktuálnost nebezpečí z narušení veřejného pořádku ze strany žalobce je dána délkou zkušební doby podmíněného odsouzení a že zásah do rodinného a soukromého života žalobce může nastat pouze v případě dlouhodobého zákazu. Tímto nepřezkoumatelným hodnocením má žalovaná provedený test přiměřenosti za dostatečný. Odkaz na judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se obecně obsahem zásahu do rodinného života v rozporu s čl. 8 Úmluvy o lidských právech nezabývá žalovanou povinností zabývat se zásadou přiměřenosti opatření.
3. V doplnění žaloby ze dne 1. 4. 2021 poukazuje žalobce na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, s tím, že Ministerstvo odkazuje na zprošťující rozsudky, přičemž s ohledem na zásadu presumpce neviny nelze vyvodit závěr svědčící o skutečném, aktuálním a dostatečně závažném ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Ani trestní soudy neposoudily jednání žalobce za natolik závažné, aby mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody či trest vyhoštění. Ministerstvo neuvádí, v čem jednání žalobce považuje za skutečné, aktuální a dostatečně závažné. Rovněž je zcela evidentní, že žalobce i se svojí manželkou a nezletilým dítětem spojují svůj budoucí život s Českou republikou (oba se pokoušeli na území ČR legalizovat svůj pobyt). Nesprávná je také argumentace stran žádosti o jiné „nižší“ pobytové oprávnění, neboť s ohledem na důvod zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je velmi nízká pravděpodobnost, že by jiné pobytové oprávnění získal.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Uvádí, že v napadeném rozhodnutí jsou přezkoumatelným způsobem popsány důvody, pro které byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu. Napadené rozhodnutí je podloženo

konkrétními poznatky k osobě žalobce, který pácháním trestní činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, opakovaně narušil veřejný pořádek. Napadené rozhodnutí nezpůsobí nepřiměřený zásah do života žalobce, jelikož manželka a nezletilý syn žalobce žijí mimo území České republiky a ani jeden z nich zde nemá a nikdy neměl oprávnění k pobytu. V místě posledně hlášeného pobytu v Prostějově, kde měl žalobce bydlet se svými rodiči a sestrou, se nikdo nezdržuje, přičemž byt opustili s dluhem na nájemném a spotřebě vody, poničený a nevyklizený. Nebylo zjištěno, že by si tu žalobce za 15 let vytvořil stabilní ekonomické zázemí, o které by odjezdem z území mohl přijít. Naopak se dlouhodobě potýká s dluhy a rovněž nedoložil nějaké zaměstnání. V poslední řadě žalobce nijak nekonkretizuje, jaké negativní dopady do jeho soukromého nebo rodinného života napadené rozhodnutí způsobí.

IV. Skutková zjištění

5. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dne 6. 5. 2019 na základě sdělení o výsledku trestního stíhání žalobce zahájilo Ministerstvo z moci úřední řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce. Z opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 5. 6. 2020 se podává, že žalobce měl k uvedenému dni celkem tři záznamy o pravomocném odsouzení. Konkrétně se jedná o rozsudek Okresního soudu v Prostějově ze dne 15. 1. 2018, sp. zn. 1 T 43/2017, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 17. 4. 2018, sp. zn. 8 To 54/2018, jímž byl uznán vinným ze spáchání přečinu krádeže podle ustanovení § 205 odst. 1 písm. b), odst. 3 trestního zákoníku, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 4 let. Dále byl žalobce odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 5. 10. 2018, sp. zn. 4 T 157/2018, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 5. 3. 2019, sp. zn. 68 To 381/2018, jímž byl uznán vinným ze spáchání přečinu neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle ustanovení § 208 odst. 1 trestního zákoníku, za což mu byl uložen trest obecně prospěšných prací ve výměře 150 hodin; trest byl vykonán ke dni 11. 12. 2019. V poslední řadě byl žalobce odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Prostějově ze dne 18. 2. 2020, sp. zn. 1 T 61/2019, jímž byl uznán vinným ze spáchání přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle ustanovení § 254 odst. 1 trestního zákoníku, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 14 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 30 měsíců, tj. do 20. 8. 2022, a dále trest zákazu činnosti na dobu 30 měsíců spočívající v zákazu výkonu volné živnosti. Z obsahu spisu dále vyplývá, že žalobce byl v dalších dvou případech v postavení osoby, proti níž se vede trestní řízení, avšak v obou věcech byl obžaloby zproštěn.
6. Ohledem na žalobcovu trestní minulost vzalo Ministerstvo za jednoznačně prokázané, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, neboť se dopouští úmyslné trestné činnosti, a proto dne 16. 7. 2020 rozhodlo o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.
7. Proti tomu rozhodnutí brojil žalobce odvoláním v němž zprvu odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, zabývající se výkladem pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, poukázal na nutnost výkladu těchto pojmů v souladu se směrnicí Evropského

parlamentu a Rady 2004/38/ES, a dále namítal, že z opisu z Rejstříku trestů ze dne 3. 2. 2020 vyplývají pouze dvě odsouzení, přičemž v jednom z těchto případů (v důsledku vykonání trestu) nastala u žalobce fikce neodsouzení. Ministerstvo ve svém rozhodnutí hodnotilo okolnosti, jejichž hodnocení náleží pouze trestnímu soudu, přičemž zcela opomenulo, že v jednom případě byl uložen souhrnný trest, tudíž je žalobce v současné době odsouzen pouze jedním rozsudkem. V odvolání žalobce dále poukázal na to, že se dotčených skutků dopustil do ledna roku 2018, od té doby vede řádný život. Nic tedy nenásvědčuje tomu, že by v jeho případě byla stále dána hrozba z narušení veřejného pořádku. Konečně žalobce uvedl, že je třeba také zohlednit faktické dopady rozhodnutí, které shodně uvádí v žalobním návrhu (viz odst. 2. tohoto rozsudku). Rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění by pro něho bylo tvrdým a vzhledem ke všem okolnostem nepřiměřeným opatřením.

8. O odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím. S ohledem na žalobcem namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí budou jednotlivé dílčí závěry žalované potažmo Ministerstva rozvedeny v samotném právním posouzení věci krajským soudem, a to právě ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům.

V. Právní posouzení

9. Krajský soud poté co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*
11. Podstatou žalobního návrhu jsou celkem tři námitky resp. okruhy námitek, z nichž první se týká významu či hodnocení zahlazeného odsouzení, druhá se týká nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v části zabývající se hodnocením reálné hrozby narušení veřejného pořádku pobytem žalobce na území České republiky, a poslední námitka se týká nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí stran hodnocení dopadu do rodinného a soukromého života žalobce.
12. K první námitce považuje krajský soud za nezbytné předně zdůraznit, že ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem a za podmínek zákonem stanovených (§ 2 s. ř. s.). V případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu jsou náležitosti žalobních tvrzení (žalobních bodů) upraveny zejména v ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) jakož i v ustanovení § 65 odst. 1, 2 s. ř. s. upravující aktivní procesní legitimaci. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Dané ustanovení přitom nelze vykládat izolovaně, nýbrž ve spojení s ustanovením § 65 odst. 1 s. ř. s., což pro žalobce

v důsledku znamená nejen povinnost po skutkové a právní stránce tvrdit nezákonnost (nicotnost) rozhodnutí, ale i zásah do právní sféry a jeho negativní projev v ní (ke konceptu zásahu do právní sféry srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS). Jinými slovy řečeno, pro úspěch (důvodnost) žalobní námitky nestačí tvrdit byť konkrétní nezákonnost či vadu řízení, nýbrž musí přistoupit ještě tvrzení o negativním zásahu do právní sféry žalobce.

13. Přichází-li tak žalobce bez dalšího s argumentací, že v důsledku zahlázení jednoho odsouzení měly správní orgány při úvahách o splnění podmínky opakovaného závažného narušení veřejného pořádku vycházet pouze ze zbylých dvou odsouzení, nelze tuto námitku ve smyslu shora uvedeného považovat za důvodnou. Žalobce nijak netvrdí, jak se přihlédnutí k zahlázenému odsouzení negativně projevilo v jeho právní sféře, resp. nepředestírá soudu žádnou úvahu, jakým způsobem by se změnil výrok napadeného rozhodnutí, pokud by správní orgány posuzovaly závažné narušení veřejného pořádku ze strany žalobce pouze na základě zbylých dvou odsouzení, které ostatně sám žalobce připouští. Bylo pouze na žalobci, aby v rámci tohoto žalobního tvrzení kupř. uvedl, že zahlázené odsouzení bylo závažnější povahy než zbylá odsouzení nadále evidovaná ve výpisu z Rejstříku trestů, a proto by správní orgány závěr o opakovaném závažném narušení veřejného pořádku v jeho případě neučinily. S žádným takovým tvrzením ovšem žalobce nepřišel, proto soudu nezbyvá, než danou námitku odmítnout jako nedůvodnou. Pouze nad rámec přesto soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, dle kterého *„ačkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlázeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom, že se dopustil určitého jednání. Zahlázení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona, shodně § 106 trestního zákoníku). Neznaменá to však, že by rozhodnutí o zahlázení bylo pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného zcela bez významu.“* Ačkoliv se v citovaném případě jednalo o žádost o povolení trvalého pobytu, tak uvedené závěry jsou použitelné i pro nyní projednávanou věc.
14. Námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v části zabývající se hodnocením reálné hrozby narušení veřejného pořádku pobytem žalobce na území České republiky poukazuje žalobce na nedostatek skutkových důvodů, tj. že se žalovaná v řízení nezabývala všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Jde o situace, kdy se správní orgán určitou pro posouzení věci významnou skutečností vůbec nezabýval, tedy nejen o případ, kdy se k ní správní orgán vůbec nevyjádřil v napadeném rozhodnutí a ani k ní nečinil v průběhu řízení žádné dokazování (neshromáždil podklady), ale též o případ, kdy správní orgán sice shromáždil podklady rozhodnutí vypovídající o rozhodné skutkové otázce, ovšem nijak tyto podklady nezhodnotil a neučinil z nich ve vztahu k této otázce žádný skutkový závěr.
15. Námitku nezohlednění reálné hrozby narušení veřejného pořádku učinil žalobce předmětem přezkumu již odvolacího správního řízení (viz odst. 6 tohoto rozsudku). V tomto kontextu je třeba zmínit, že odvolací orgán dostojí své přezkumné povinnosti i tak, že pouze doplní odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Mezery v odůvodnění

rozhodnutí o odvolání jsou v takovém případě vyplněny odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, které tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek s rozhodnutím o odvolání. Jinými slovy řečeno, mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Vzhledem k výše uvedenému krajský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je v rozsahu této žalobní námitky zcela přezkoumatelné. Kromě toho, že Ministerstvo v úvodu svého rozhodnutí velmi podrobně rozebírá trestní minulost žalobce, zabývá se výkladem pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“, kdy primárním účelem předmětného ustanovení je ochrana veřejného pořádku do budoucna, tak především reaguje na vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí. Ministerstvo zejména na stranách 6-7 svého rozhodnutí vysvětluje, proč žalobce představuje hrozbu narušení veřejného pořádku. Pakliže žalovaná k již samo o sobě přezkoumatelné úvaze Ministerstva doplňuje, že aktuální snaha žalobce žít řádným životem je nepochybně dána i plynutím zkušební doby podmíněného odsouzení, nemůže to v žádném případě založit nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí v jejich souhrnu.

16. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí stran hodnocení dopadu do rodinného a soukromého života žalobce, tak i zde platí obecné závěry vyslovené výše. Žalobce na jednu stranu vytýká žalované nepřezkoumatelnost určitých skutkových otázek, na stranu druhou lze pochybovat, zda žalobce vůbec tyto otázky učinil předmětem přezkumu odvolacího řízení. Z vyjádření žalobce „*je také třeba zohlednit faktické dopady rozhodnutí*“ (citováno z odvolání) bez dalšího nevyplývá, že by žalobce v tomto směru shledával rozhodnutí Ministerstva nepřezkoumatelným a domáhal se v odvolacím řízení doplnění těchto úvah. Žalobce sice může v žalobě namítat i to, co v řízení před správními orgány nenamítal a neučinil předmětem správního přezkumu (k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62, publ. pod č. 1472/2008 Sb. NSS) a v takovém případě bude na soudu, aby se zabýval námitkami, které dosud nebyly uplatněny. Potom ovšem nemůže jít k tíži správního orgánu, pokud se určitou skutečností, která byla namítnuta až v žalobě, nevypořádal *ex officio* či důkladnějším způsobem. V této souvislosti nelze vinit správní orgán za to, že v řízení před správním orgánem nereagoval na žalobcovy námitky a nevypořádal se s nimi v odůvodnění rozhodnutí, pokud byly uplatněny až v žalobě. S ohledem na uvedené soud konstatuje a opakuje, že na vypořádání se žalované s dopady do soukromého a rodinného života žalobce nelze nahlížet izolovaně a výtky směřovat výhradně proti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ministerstvo se přitom ve svém rozhodnutí od strany 7 a dále podrobně zabývalo těmito dopady, přezkoumatelným způsobem vyložilo, proč v daném případě převážil veřejný zájem na zachování veřejného pořádku nad soukromými zájmy žalobce. Žalovaná pak s ohledem na odvolací námitku žalobce pouze aprobovala a v některých směrech rozvinula úvahy Ministerstva, přičemž krajský soud ani v tomto případě neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
17. Pokud jde o rozšíření žaloby učiněné podáním ze dne 1. 4. 2021, toto považuje krajský soud za včasné, neboť se nejedná o rozšíření o další (nové) žalobní body, nýbrž toliko o další tvrzení v mezích již uplatněných žalobních bodů (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). K žalobcem předestřené podmínce skutečného aktuálního nebezpečí ohrožení veřejného pořádku a judikatuře Nejvyššího správního soudu krajský soud sděluje, že tato argumentaci není na nyní posuzovanou věc přílehlavá. Nelze totiž odhlížet od skutečnosti, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, v první

části posouzení předložené právní otázky zabýval výkladem pojmu "veřejný pořádek", resp. "závažné narušení veřejného pořádku" ve vztahu k zákonu o pobytu cizinců, a dospěl k závěru, že „za problémové lze rovněž označit, že obecnější závěry o hodnocení "závažného narušení veřejného pořádku" byly přebírány bez ohledu na ustanovení, jehož se týkaly. Rozšířený senát se přitom nedomnívá, že by i ke všem ustanovením zákona o pobytu cizinců, jež se zmiňují o veřejném pořádku, bylo možno přistupovat jednotně. Při výkladu pojmu "veřejný pořádek" je tak nutné na tento pojem nahlížet nejen v kontextu určitého zákona a jeho účelu, ale rovněž v kontextu daného ustanovení, a zkoumat účel přímo dotčeného ustanovení, okolnosti jeho vzniku a původu apod. Konkrétní závěry učiněné v souvislosti s jedním ustanovením pak nelze bez dalšího přebírat a použít v případě ustanovení jiných.“ V cit. usnesení přitom správní orgány rozhodly o správním vyhoštění cizince podle ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Citované ustanovení tedy neobsahuje stejné podmínky jako pro posuzovanou věc relevantní ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Obě normy požadují určitý stupeň intenzity narušení veřejného pořádku (vyjádřeno slovy „závažným způsobem“), ale zatímco ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) podmiňuje zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu vícečinným jednáním cizince (vyjádřeno slovy „opakovaně“), tak ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) klade důraz na aktuálnost hrozby jednání cizince (srov. zákonné obraty „narušuje“ a „naruší“). Správní orgány tedy nebyly v tomto případě povinny zabývat se aktuálností ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž otázkou závažnosti žalobcova jednání se dostatečně zabývaly (viz odst. 15 rozsudku).

18. Pro úplnost soud dodává, že Ministerstvo nestaví závěr o opakovaném a závažném narušení veřejného pořádku na rozsudcích, jimiž byl žalobce zproštěn obžaloby; skutečnost v podobě dalších trestních řízení vedených proti žalobci uvádí Ministerstvo pro dokreslení celkového obrazu o skutkovém stavu. Stejně tak jsou pro přezkoumávané správní řízení nerozhodné druhy a výměry žalobci uložených trestů, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 As 103/2013-37, „*správní orgány nejsou v žádném případě vázány předcházejícím rozhodnutím soudu vydaným v trestním řízení. Skutečnost, že stěžovateli nebyl uložen trest vyhoštění, nebrání správnímu orgánu v tom, aby ve správním řízení rozhodl o správním vyhoštění.*“ Krajský soud přitom neshledává žádný důvod, aby se tato úvaha neuplatnila i ve vztahu k neuložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, resp. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Konečně krajský soud nepovažuje za nesprávnou argumentaci Ministerstva stran možnosti žalobce požádat si o jiný druh bytového oprávnění. Ministerstvo tímto konstatováním nijak nezasahuje do práv žalobce, pouze v rámci komplexnosti svých úvah předestírá možnou alternativu pro žalobce v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.

VI. Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud uzavírá, že v mezích žalobních bodů neshledal napadené rozhodnutí nezákonným, přičemž správní řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, netrpí ani vadami způsobující jeho nezákonnost nebo nicotnost. Vzhledem k tomu, že jiné žalobní body nebyly v žalobě obsaženy, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).

20. V řízení byla plně procesně úspěšná žalovaná, které v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalované žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (výroky II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 20. dubna 2021

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu